

Sekretna historia L'Oréal

15 lutego 2019

L'Oréal, gigant z branży kosmetycznej właśnie ogłosił, że zamierza zrestrukturyzować swój kapitał. Tym samym spółka holdingowa założona przez Eugene Schuellera w czasie II wojny światowej zostanie zlikwidowana. Założycielem tej grupy byli główni finansisci intrygi La Cagoule i francuscy naziści. Kiedy Francja została wyzwolona spod niemieckiej okupacji, L'Oréal oraz jej zagraniczne filie zapewniły przestępcom bezpieczną ucieczkę. Dziś spadkobierczyni tej organizacji Liliane Bettencourt, stała się najbogatszą kobietą we Francji. Historia L'Oréal ujawnia ukryte oblicze współczesnej francuskiej polityki.

Liliane Bettencourt

W krótkim komunikacie opublikowanym w nocy 3 lutego 2004 r., L'Oréal, kosmetyczny gigant ogłosił restrukturyzację kapitału [1]. Rodzina Bettencourt i Nestlé, które do dziś posiadają większość udziałów w L'Oréal za pośrednictwem spółki holdingowej Gasparal, będą jej bezpośrednimi posiadaczami. Zważywszy, że temu podstępowi towarzyszy zobowiązanie do zachowania udziałów, rodzina Bettencourt skorzysta z 50-procentowej obniżki podatku od swojej fortuny. Członkowie rodziny nie będą ponosić odpowiedzialności za wydatki związane z tą transakcją dzięki nowym przepisom wprowadzonym w „ustawie o inicjatywie gospodarczej” z dnia 1 sierpnia 2003 r., które działają na ich korzyść [2].

Dziś wartość rynkowa L'Oréal wynosi 43,6 mld euro. Bettencourts posiadają 11,99 miliardów; Nestle 11,5 miliardów, oraz pozostali udziałowcy 20,11 miliardów akcji na Giełdzie Papierów Wartościowych. W 2002 r. majątek Liliane Bettencourt, spadkobierczyni założyciela L'Oréal, oszacowano na 17,2 mld euro, co czyni ją najbogatszą osobą we Francji.

Firma, która chce wykupić Republikę

W 1907 roku mały przedsiębiorca, Eugene Schueller, zakłada firmę L'Oréal. Później, w 1928 r., kupuje Monsavon, potem obrazy Valentin de Boulogne, następnie firmę Dop produkującą szampony i magazyn Votre Beauté. Stopniowo zmieniając swoje przekonania polityczne na skrajnie prawicowe, Schueller staje się znany z ekonomicznych teorii na temat „proporcjonalnej pensji”. W społeczeństwie wyzwolonym z liberalnego kapitalizmu i związków zawodowych, robotnicy otrzymywaliby potrójną pensję czyli: pensję opartą na aktywności, pensję opartą na liczbie dzieci w rodzinie oraz wynagrodzenie oparte na wydajności.

W dniu 6 lutego 1934 r., w reakcji na głośny skandal polityczno-finansowy, liga weteranów którzy walczyli w Wielkiej Wojnie, demonstrowała przed Izbą Deputowanych w Paryżu, żądając dymisji rządu Daladiera. Przy udziale faszystowskich prowokatorów, zgromadzenie zamienia się jednak w powstanie i próbuje obalić Republikę, na korzyść pułkownika de La Rocque, który jednak odmawia odgrywania roli którą chce się mu powierzyć.

W następnych tygodniach mają miejsce różne inne potyczki, w tym próba zlinczowania Léona Bluma, podczas pogrzebu historyka sympatyzującego z monarchią. W konsekwencji 18 czerwca rząd ogłasza delegalizację Ligi Weteranów. Natychmiast grupa faszystowskich bojówkarzy, z których większość pochodzi z sekcji XVII „Camelots du Roi”, zrywa wszelkie stosunki z Charlesem Maurras, filozofem monarchistycznym i postanawia zejść do podziemia. Tworzą Tajną Organizację Narodowej Akcji Rewolucyjnej (OSARN według francuskiego akronimu). Do tej organizacji, obracającej się wokół Eugène Deloncle, należą: Aristide Corre, Jean Filliol, Jacques Corrèze. Wkrótce dołączają do nich Gabriel Jeantet, François Méténier i dr Henri Martin.

Pułkownik de La Rocque ostrzega byłych członków ligi, że ich ruch może zostać zinfiltrowany przez „grupy zdrajców”, czyli

przez faszystów działających na rzecz obcych państw, takich jak Włochy i Niemcy [3]. W tym czasie OSARN jest szybko przekształcany w system hierarchiczny, z wieloma lokalnymi grupami. Organizacja staje się rozproszona do tego stopnia, że oprócz liderów, inni członkowie ugrupowania nie są świadomi zasięgu całej organizacji, jej rzeczywistych celów, zasobów i wsparcia które posiada. Niektóre komórki organizacji biorące udział w tak zwanej akcji „Rycerze Gladiatora”, rozpoczętej w Nicei przez Josepha Darnanta i François Durand de Grossouvre. Miała ona na celu przyjęcie rytuału oraz kostiumów zainspirowanych amerykańskim Ku Klux Klan. Z tego właśnie powodu OSARN będzie nazywany przez monarchistów La Cagoule (pol. Kaptur) [4].

Eugene Schueller, bliski przyjaciel Eugene Deloncle’a, wnosi swój wkład finansowy do całego przedsięwzięcia. W jego biurze w siedzibie L’Oréal odbywa się kilka spotkań zarządu.

Grupa młodych ludzi mieszkających w internacie Ojców Marystów (104, rue de Vaugirard, Paryż), wchodzi w kontakt z przywódcami spisku i bierze udział w niektórych działaniach, nie będąc formalnie członkami OSARN. Mówimy tu o Pierre Guillain de Benouville, Claude Roy, André Bettencourt i François Mitterrand. Robert Mitterrand, brat François, poślubia siostrzenicę Eugene Deloncle’a.

Niepowodzenia i podziały

W półtora roku OSARN formalizuje swoje stosunki z rządem Benito Mussoliniego we Włoszech, a później z Adolfem Hitlerem w Niemczech. W ich imieniu transportowana jest broń do generała Francisco Franco w Hiszpanii oraz są eliminowani uchodźcy polityczni we Francji. W zamian otrzymuje znaczne wsparcie finansowe i logistyczne. W nocy z 15 na 16 listopada 1937 r., organizacja podejmuje próbę zamachu stanu, który ostatecznie kończy się fiaskiem. Już następnego dnia, cała intryga zaczyna wychodzić na światło dzienne, a w kolejnych

tygodniach wiadomo już niemal wszystko o organizacji Kaptur. Przeszukania ujawniają podręczne skrytki na broń rozmieszczone na terytorium całego kraju. W sumie odkryto setki karabinów maszynowych, tysiące pistoletów i mundurów, dziesiątki tysięcy granatów oraz setki tysięcy sztuk amunicji, a wszystko to sprowadzone z Włoch i Niemiec.

Przewodniczący Rady Edouard Daladier, wstrzymuje dochodzenie, kiedy zaczyna odkrywać, że macki sieci OSARN sięgają wyższych oficerów armii, aż do samego Szefa Sztabu. W rzeczywistości nie zanosi się na kres organizacji, bez serii aresztowań wysokich stopniem oficerów armii francuskiej w czasie, gdy zagrożenie wojną staje się coraz bardziej realne. Jednak Daladier jest w błędzie, albowiem II wojna światowa faktycznie została wypowiedziana, a Francja kapitułuje.

Francuska Wspólnota – tajne stowarzyszenie, które rabuje żydowskie i masońskie majątki (do jego liderów należą Jacques Correze i Jean Filliol)

Podczas gdy niektórzy z członków La Cagoule są wrogo nastawieni do obcej dominacji nad Francją i popierają generała De Gaulle'a, większość z nich świętuje zwycięstwo faszyzmu i zobowiązuje się do współpracy z nazistowskim okupantem. We wrześniu 1940 r. Eugène Deloncle i Eugène Schueller ustanawiają Ruch Rewolucji Społecznej (francuski skrót oznaczający MSR, wymawiane „aime et sert”, tj. „Miłość i służba”) z pomocą ambasadora Rzeszy we Francji, Otto Abetza oraz osobistą aprobatą naczelnika Gestapo Reinhardta Heydricha. Spotkania zarządu MSR odbywają się w siedzibie L'Oréal (14, rue Royale, Paryż).

Program organizacji mówi: „Chcemy budować nową Europę we współpracy z narodowymi socjalistami z Niemiec i wszystkimi innymi narodami europy, uwolnionymi od liberalnego kapitalizmu, judaizmu, bolszewizmu i francuskich masonów (...), aby odnowić Francję i rasę francuską (...) dopilnować, aby Żydzi pozostający we Francji podlegali surowym przepisom prawa, uniemożliwiając im panowanie nad naszą rasą (...) stworzyć

gospodarkę socjalistyczną (...), która gwarantuje sprawiedliwy podział zasobów poprzez równoczesny wzrost zarówno zarobków, jak i produkcji.”

Po raz pierwszy program organizacji zostaje wcielony w życie w nocy z 2 na 3 października 1941 roku, gdy Deloncle organizuje wysadzenie siedmiu paryskich synagog. Co więcej, powstanie tajnego ugrupowania w samej organizacji, zostało ustanowione przy pomocy SS Theo Danneckera, reprezentującego Adolfa Eichmanna. Ta nowa jednostka nosi nazwę Wspólnoty Francuskiej i jej celem jest: „Całkowicie wyzwolić Francję od fermentu korupcji, którymi są Żydzi i wolni masoni. To właśnie ta tajna grupa organizuje rabunki Żydów, często dla osobistych korzyści jej członków. Do grupy należy Jacques Corrèze (uprzednio wspomniany) i Jean Filliol, zabójca La Cagoule’a”.

Adolf Hitler i Eugene Schueller występują obok siebie w swojej broszurce

Jeśli chodzi o młodego André Bettencourta, zostaje on francuskim przywódcą Propagandastaffel. Zostaje rozpięty nad nim potrójny parasol ochronny pod postacią nazistowskiego ministra propagandy Josepha Goebbelsa, Wehrmachtu i Gestapo. Do niego należy ostatnie słowo we wszystkich francuskich publikacjach – zarówno kolaboracyjnych, jak i nazistowskich. Sam osobiście redaguje „La Terre française”, publikację jawnie nazistowską, adresowaną do rodzin wiejskich i zdecydowanie zalecającą ponowne kształcenie zdegenerowanych intelektualistów, przez przymusowy powrót do „ziemi, która nie kłamie”. Zatrudnia agronoma René Dumont. Co więcej, Bettencourt regularnie drukuje w swoich gazetach felietony autorstwa Schuellera.

Rozwiązanie Bettencourta

15 lutego 1941 r. na żądanie SS, MSR Deloncla łączy się z Rassemblement National Populaire (RNP) Marcela Déata. Szef L'Oréal Eugène Schueller, staje się gospodarczym punktem

odniesienia. Jego książka „La Révolution de l'économie”, jest klasyfikowana jako praca referencyjna dla francuskiego faszyzmu.

15 czerwca 1941 r. Schueller w przemówieniu podczas Kongresu Organizacji w Palais de la Mutualité w Paryżu, wzywa do „wstępnej rewolucji w celu oczyszczenia i naprawienia”, która musi „koniecznie być krwawa”. Będzie to po prostu polegać na szybkim zabiciu od 50 do 100 wysoko postawionych osób”.

22 czerwca 1941 r. Rzesza atakuje Związek Radziecki. Deloncle i Schueller podejmują decyzję o utworzeniu „Legion of French Volunteers” (LVF według francuskiego akronimu), w celu walki z bolszewizmem na froncie wschodnim. Dowodzi nim Jacques Correze. Wszyscy członkowie składają przysięgę wierności Führerowi.

Dzięki tej potężnej, zbrojnej organizacji, Deloncle i Schueller próbują wyeliminować swoich politycznych przeciwników Pierre’a Laval’a i ich sprzymierzeńca i jednocześnie rywala Marcela Déata. W dniu 27 sierpnia 1941 r., nadarza się ku temu okazja podczas ceremonii pożegnania kontyngentu LVF, który udaje się na rosyjską granicę. Zorganizowano podwójny atak, podczas którego Laval i Déat zostają ranni.

„La Terre française” („Francuska Ziemia”) – francuska publikacja nazistowska prowadzona przez André Bettencourt
20 grudnia 1941 r. Andre Bettencourt doskonale zdaje sobie sprawę z debat toczących się w Berlinie. Píše w świątecznym wydaniu La Terre française:

„Mimo wszystko, pewnego dnia, za trzydzieści lat od teraz, Żydzi będą wyobrażać sobie, że są w stanie wygrać bitwę. Udało im się przyłożyć ręce do śmierci Jezusa i ukrzyżować go. Potem zacierając ręce, zawołali: „Och, jego krew pada na nas i na nasze dzieci”. Wiesz dobrze, jak ta krew spadła i nadal spada. Należy zrealizować przepisy wieczystej księgi”.

W rzeczywistości, kilka dni później, Konferencja w Wannsee postanawia wprowadzić „ostateczne rozwiązanie”. Kilka milionów ludzi zostanie eksterminowana w największej tajemnicy.

Pod koniec wewnętrznych konfliktów we francuskim ruchu nazistowskim nie ma wątpliwości, że to Deloncle popadł w niełaskę. 18 marca 1942 r. Eugène Schueller rusza w pośpiechu do ambasady Rzeszy i stwierdza, że odwrócił się od swojego przyjaciela. Wywiad jest przechowywany w niemieckich archiwach.

Wprowadzenie do Biura Służb Strategicznych (OSS)

Bitwa pod Stalingradem odwraca bieg wydarzeń. Odtąd Rzesza nie jest już niepokonana. André Bettencourt staje się bliższy swojemu przyjacielowi Françoisowi Mitterrandowi, który sprawuje różne urzędy w Vichy, gdzie dzieli biuro z Jeanem Oussetem, przywódcą Josepha Darnarda, przywódcy Youth Movement of French Legion of Soldiers. Wygląda na to, że dołączą wtedy do ruchu oporu w Narodowym Ruchu dla Jeńców Wojennych i Deportowanych (francuskim akronimem jest MNPGD). Działalność ta oficjalnie została uznana dopiero 40 lat później przez administrację Mitteranda, ale historycy wciąż ją kwestionują.

Pod koniec 1942 r. André Bettencourt zostaje wysłany przez Eugène'a Schuellera, by „dokonać aryzacji” koncernu Nestlé w Szwajcarii, po tym jak szef L'Oréal stał się jednym z głównych akcjonariuszy Nestlé. Bettencourt wykorzystuje swoje przeniesienie, jako okazję do spotkania się z Allenem Dullesem i Maxem Schoopem – agentami z Biura Służb Strategicznych (OSS) – poprzednika CIA. W 1944 roku wręczyli mu 2,5 miliona franków (w tamtym czasie) na finansowanie swojej sieci. Do tej pory nie mamy pojęcia, w jaki sposób wykorzystano te pieniądze.

Eugène Deloncle zostaje zamordowany. Ale zbrodnie popełnione przez członków La Cagoule nie kończą się nawet gdy sojusznicy

wylądują w Normandii. 10 czerwca 1944 r. Jean Filliol kieruje dywizją SS Das Reich do Oradour-sur-Glane (Haute-Vienne), gdzie dokonuje masakry 644 mieszkańców w szczególnie makabrycznych okolicznościach.

Ponieważ były tego warte

Po wyzwoleniu Francji członkowie La Cagoule w Londynie ratują członków La Cagoule w Vichy. Dzięki zeznaniom André Bettencourta i François Mitterranda, Eugène Schueller zostaje zwolniony dzięki temu, że uczestniczył w ruchu oporu. L'Oréal staje się bezpieczną przystanią dla starych przyjaciół. François Mitterrand zostaje zatrudniony jako redaktor magazynu Votre Beauté. André Bettencourt wchodzi w skład zarządu. Z pomocą Opus Dei, pro-frankowskiego bractwa katolickiego, Henri Deloncle (brat Eugene'a) rozwija L'Oréal Spain, w której zatrudnia Jean Filliola. Co do Jacquesa Correze, zostaje szefem L'Oréal w USA. W 1950 r. André Bettencourt poślubił Liliane, jedyną córkę Eugène Schuellerera.

André Bettencourt

Ulica Św. Dominika, przy której znajdowało się biuro André Bettencourt używane w czasie gdy zarządzał Propagandas Staffel, zostaje przekształcone w jedną z rezydencji Opus Dei. W międzyczasie Robert Mitterrand przenosi się na ulicę Dufrenoy, dokładniej, do budynku, w którym mieści się siedziba Opus we Francji. To przedsięwzięcie, jest politycznie kierowane przez Jean Ousset.

André Bettencourt rozpoczął świetną karierę. Jako dziennikarz w 1945 r. założył „Journal agricole” dla byłych czytelników „La Terre française”. Jego kariera polityczna doprowadziła go kilkakrotnie do francuskiego parlamentu i stanowisk w rządzie. Mógł zatem wznowić swoje dotychczasowe działania, stając się Sekretarzem Stanu ds. Wywiadu (1954-55), stanowisko stworzone przez jego przyjaciela François Mitterranda w 1948 r. i skąd obaj nadadzą kształt współczesnej francuskiej prasie. Obaj

mężczyźni są nierozłączni do tego stopnia, że w 1986 r., kiedy Mitterrand stając się socjalistą i prezydentem Republiki, musiał współżyć z prawicowym Zgromadzeniem, rozważa wybór André Bettencourta na premiera. Ale bojąc się powrotu duchów przeszłości, wstrzymuje się z tą decyzją. W teraźniejszości zawiera się jednak przeszłość.

Autorstwo: Thierry Meyssan

Źródło oryginalne: Voltairenet.org

Źródła polskie: MrEnigmatis.wordpress.com

Przypisy

[1] Nowe porozumienie pomiędzy głównymi akcjonariuszami L'Oréal, zakomunikowane przez L'Oréal, 3 lutego 2004, o godzinie 23.

[2] W grudniu 2002 roku, inicjatywa *Law on Economic Initiative* została zaprezentowana francuskiemu Parlamentowi przez Sekretarza Stanu Renaud Dutreil odpowiedzialnego za małe i średnie firmy. Prawo zostało przyjęte 1 sierpnia 2003 roku pod numerem 2003-721. Cf. *Journal officiel* du 5 août 2003.

[3] Cf. „Le Flambeau” of 21 November 1936.

[4] Pochodzenie nazwy stowarzyszenia przypisuje się Maurice Pujo.